

Марко Ембер, *студент глуме*

ПОРТРЕТ

Одвек сам желео да будем глумци

У разговору за наш лист, тумач главне улоге у најновијој представи Српског позоришта у Мађарској каже да је веома срећан што је добио ту могућност и додаје да је много научио од Милана Руса и Јосе Маторица, али и од својих родитеља – глумаца

Млади и талентовани студент глуме поникао је из креативне породице. Одрастајући уз маму Зорицу Јурковић и оца Тибора Ембера, био је сведок како се у породици о позоришту не само мисли, већ се оно живи, уз припрему улога и сценских наступа, уз музику и покрет, и бројне пријатеље из не тако мале породице коју чине сви они који сарађују са Српским позориштем у Мађарској.

представи Српског позоришта у Мађарској, уз које сам растао. Милан Рус ме је у мају позвао за ову главну улогу, а ја сам тај позив и прижељкивао. Позориште сам гледао од детињства и то је требало да се деси. Много сам научио од Милана Руса и Јосе Маторица, а овде су играли и моји родитељи. Поштујем ту искусну

генерацију. Овде се сви дружимо и добро слажемо. Осећам да је моја дужност да се одужим свима од којих сам учио и да на овај начин допринесем нашој српској заједници. Свако треба да учествује, а ја то чиним глумом – самоуверено прича двадесетдвогодишњи студент Академије за позоришну и филмску уметност у Будимпешти, који је таленат наследио у породици, али и осетио велику жељу и потребу да наступи у представи на српском језику.

– Улога бонвивана Едвина је дивна и волим да је играм. Прочитао сам текст и одмах ми је ишао добро, мада ову улогу нисам раније учио. Са Шекспиром ми то баш не би тако ишло. Ово је емотивна, лирска улога, која мени одговара, а ми на академији учимо како да покажемо емоције. Што се мелодија тиче, ове песме јесу познате у Мађарској, али ја их нисам

баш знао. Моје партнерке, Даринка и Бранка, фантастично певају, а искусног колегу Сипу сам сада упознао. Ја сам бонвиван, он је комичар-иџрач, Даринка је њимагона, а Бранка је субрејша. То је класична подела или „стара школа“ поделе ликова, који су глумце пратили кроз читав живот. Ипак, данас већ то није више тако строго – објашњава нам Марко Ембер, сугестивне појаве и гласа, чија звезда тек почиње да сја на небу и српске и мађарске глумачке сцене.

До треће године студија глуме Марко је стигао напорним радом, за који каже да му не оставља много слободног времена и простора за било шта друго. И мада је јасно знао шта жели, требало је савладати пријемни испит и међу 800 младих талената изборити се за своје место: постати један од 15 уписаних студената глуме те године.

Прве две године студентима није дозвољено да наступају, али је на трећој години то већ другачије и сада може да има глумачку праксу. „Јулије Цезар“, „Поп фестивал“ или „Књига о џунгли“ само су три од чак шест представа у којима ове сезоне можемо гледати Марка Ембера, у

позоришту *Vígszínház*, у срцу Пеште.

– Моје друштво је и српско и мађарско. Јако ми је важно да одржавам контакте и да имам пуно пријатеља – каже Марко и додаје да је српски језик много боље говорио у основној школи, а да га је касније мало заоставио.

– У кући говоримо оба језика, али ипак више мађарски. Трудио сам се да са млађом сестром Леном причам српски, како би га и она научила. Сећам се да сам радио и синхронизацију цртаних филмова на српском језику са Катариницом Павловић-Бачи.

И док наш разговор сасвим не сметано тече на српском језику, Марко се присећа искустава из детињства:

– Играо сам у драмској групи „Сунцокрет“, коју је моја мама водила, а у Српском позоришту сам наступао у представи „Пастир вукова“. Сећам се да смо Марко Рус и ја били гуслари, а имали смо тада 11 година. Играли смо и у „Сомборској ружи“. Поред глуме, волим и музику. Имам свој бенд „Шламастика“, свирам гитару и пишем стихове на мађарском. Почео сам у оркестру „Мешелија“ са Ласлом Јанком, где смо свирали српску народну музику. Ја сам тамо свирао кларинет. Ишао сам у музичку школу у Помазу и поред гитаре, учио сам да свирам и на кларинету, саксофону, фрули... У гимназији је било модерно да се свира на гитари. Мени се чинило да су то сви осим мене знали, па сам тако научио и ја.

Жеље за даљи професионални развој нису фокусиране на неку посебну улогу. Марко каже да се радује свим новим улогама које га у будућности чекају. Нашем Едвину, ипак следе улоге заводника, јасно је било свима у публици, чији је миљеник постао већ првим сценским наступом. Онима који су пре десетак година одлазили често у позориште *Operettszínház*, пред очима је бљеснуло нешто од геста, изласка на сцену, емотивног наступ и атрактивне појаве која осваја срца публике, тада омиљеног Золтана Њарија, који је као „бонвиван“ владао познатим мађарским оперетама.

Разговор водила:
Добрила Боројевић

Случај је хтео да смо Марка најпре видели на сцени, на једној од проба пре наступа на ловранској бини, на којој је у белој кошуљи заврнутих рукава покушавао да се избори са несносном јулском жегом и малим бежичним микрофоном који му је управо био причвршћен на лице. Али, када су се зачули први музички тактови Маркове улоге, он је постао заљубљени младић врелог погледа, сугестивне појаве и гласа, богати бонвиван Едвин, пијан од љубави према својој драгој Силвији Верецки.

И одмах након прве пробе постало нам је јасно да што пре треба одгледати целу представу и разговарати са Марком Ембером, који се нашој публици први пут представља једном великом и главном улогом. На трему пансиона у Ловри, који је пружао мало хлада тог жарког поподнева, започели смо причу са Марком, којем врћина није сметала за срдчан разговор.

– Пресрећан сам, јер сам добио могућност да наступим у оваквој

